

LOIS PEREIRO

2011
DÍA DAS LETRAS GALEGAS

RED LOIS, PROUD LOIS, SAD LOIS

ARMANDO REQUEIXO

Teño de vello querenza pola escrita e a figura de Lois Pereiro, sempre tan anticonvencional, tan radical e esencialmente allea a modas e estéticas acomodadas.

Esa é, seguramente, a razón pola que, ao pouco de se nos ir, cando a revista barcelonesa Quimera andaba a preparar un especial sobre literatura galega que, finalmente, viu luz por maio-xuño do 97, dediquei boa parte dun artigo que daquela se me pedira a glosar a súa poesía.

TEÑO DE VELLO
querencia pola escrita e a figura de Lois Pereiro, sempre tan anticonvencional

Hoxe, pasados tres lustros, sigo subscribindo o que entón manifestei, ao que apenas se faría mínimas matizacións. Por iso mesmo volvo agora compartir –traducidas do castelán ao galego– aquelas reflexións sobre a súa biopoética, unha das máis lúcidas e fondas de toda a literatura galega do século XX.

E velaí: «A poesía de Lois Pereiro aparece compilada en dous únicos libros Poemas 1981/1991 e Poesía última de amor e enfermidade 1992-1995, que constitúen practicamente toda a súa obra coñecida.

Posuidor dunha singular voz, a súa obra é o resultado dun crisol de temas e de formas que apostan sempre pola apertura a outras literaturas,

A SÚA OBRA é o resultado dun crisol de temas e formas que apostan pola apertura a outras literaturas

VARI CARAMÉS

TAMPOUCO as creacións doutras artes son alleas a súa arquitectura poética, onde se dan a man músicos e cineastas

outras culturas, outras linguas. As citas en inglés, francés ou alemán e as referencias a autores e obras das distintas tradicións literarias europeas salferen as súas composicións, polas que desfilan Thomas Bernhard, Peter Handke, Paul Celan, Yeats ou Eliot, a carón de Ovidio, Shakespeare ou Quevedo.

Tampouco as creacións doutras artes son alleas á súa arquitectura poética, onde se dan a man músicos como Mahler e cineastas como David Lean, Win Wenders ou Eric Rohmer.

Son os seus poemas de

amor e morte, esperanzados pero duros, arestados embates do corazón que sofre, que ama e loita contra a fatalidade dun sino adverso e destrutivo (o do propio poeta, morto a causa do mal da colza).

O eclecticismo integrador de obras, nomes e culturas (Carver, Dillinger, Chiapas, Octavio Paz, Valéry, os simbolistas e románticos alemáns e ingleses, Bousoño, o Baghavad Gita, Rilke, Sartre, Camões, Joyce, Hölderlin...) crea un mundo de persoal e inconfundible selo, no que tamén hai lugar para o ensaio, en pequenas doses, de certo experimentalismo formal e temático.

Poesía, en fin, como salvación, como “sudario de radicalidade e precisión lírica”; poemas nos que, en palabras do autor, “hai desolación, hai soidade, pero tamén hai desexos de vivir, hai amor. Non

POESÍA, EN FIN, como salvación, como “sudario de radicalidade e precisión lírica”

amor con maiúsculas, que non é máis que unha palabra, senón amor con minúsculas. O amor que se vive de xeito cotián. E esa tenrura que sinto polas persoas que amo, que sempre permanece”.

Poemas que ante o inminente crepúsculo vital que acompañou o autor durante a redacción do seu testamento lírico, Poesía última de amor e enfermidade 1992-1995, ofrecen un alento solidario que cifra no amor á especie humana, no sacro valor da amizade, a salvación e superación da fin biolóxica do individuo creador».

**DYN-AMO E STEVE
DWOSKIN ÓS TRINTA
ANOS**

A PERFECCIÓN ERA UNHA INTUICIÓN FRÁXIL

NA QUE HABÍTABA UN VÍRUS DEFINIDO EN CADA MOVIMENTO INTERPRETADO POLO DISCURSO ESTÉTICO DA PEL

TALCO E CARMÍN

SEDUCCIÓN SUBCUTÁNEA

A ATROCIDADE ORIXINAL DAS VÍSCERAS

FURIA XESTUAL EN CADA UN DOS SEUS NERVOS

NA SESIÓN DE STRIP-TEASE DAQUELA NOITE

CONFUSAMENTE A IMAXE DOS SEUS LAVRES

VOANDO SOBRE EUROPA

A VIDA SUCECIÓN DE LUZ E SOMBRAS O SEGREDO DA PERFECCIÓN MÁIS

PURA

SOMENTES UNHA SOMBRA DE DÚBIDA NUN XESTO

A LENE DISTORSIÓN NUN DOS SEUS MOVEMENTOS

EN FUXIDÍA EXPRESIÓN DE TERROR LÚCIDO

NOS OLLOS E NA BOCA

ESA ERA A PERFECCIÓN DEFINITIVA. CAÍRON LOGO OS OLLOS OS PEZONS E COA FURIA DA SÚA VISIÓN SÚPETA

TODO O QUE PUÍDO ARRENCAR LEDAMENTE IRADA

COA ÚNICA FORZA DAS SÚAS PROPIAS MANOS E O PODER QUE POSÚE QUEN

DESCOBRE A VERDADE.

